

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XVIII. Quemadmodum Apollonius Cataphrygas confutaverit, & quorum mentionem fecerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

annus ab obitu Maximilla. Hæc ille. A Miltiades verò cujus mentionem fecit, alia quoque sui in divinis Scripturis studii monumenta nobis reliquit: tum in libris quos adversus gentes, tum in iis quos adversus Judæos composuit; utrumque argumentum binis Voluminibus executus. Præterea Apologeticum pro Christiana quam ipse profitebatur Philofophia, ad hujus sæculi Principes conscripsit.

CAPIUT XVIII.

Quædammodum Apollonius Cataphrygas con-
futa verit, & quorum mentionem fecerit.

Huc refer
Niceph.
c. 25, l. 4.

Sed & Apollonius ecclesiasticus Scriptor, supradictam Cataphrygarum hæresim adhuc sua ætate vigentem refutare aggressus, peculiare ad-
versus eos Volumen condidit, tum falsas prophetias quæ ab illis circumferuntur verbatim expendens, tum vitam moresque eorum qui hæresis illius auctores fuerunt, discutiens. Ac de Montano quidem, audi si placet quæ dicat. Sed quisnam est novus ille Doctor? opera ejus & doctrina fatis aperte produnt. Hic est qui nuptiarum discidia docuit, qui jejuniorum leges imposuit: qui Pepuzam & Tymium Phrygiæ oppidula, Hierusalem nominavit, ut cunctos undique homines eò convocaret. Qui pecuniarum exactores constituit; qui sordidam munerum captationem oblationum nomine callidè obvelavit. Qui doctrinam suam prædicantibus salaria præbet, ut per sædam ventris ingluviem doctrina ejus convalescat. Hæc ille de Montano. De Montani verò prophetissis aliquantò post loquitur in hunc modum: Ostendimus igitur, inquit, has principes prophetissas simul ac spiritu impletæ sunt, viros suos dimississe. Quantoperè ergo mentiebantur qui Priscam virginem vocabant? Deinde subjungit hæc verba: Non tibi videtur Scriptura univèrsa prohibere, ne propheta munera & pecunias accipiat? Cum igitur videam prophetissam aurum & argentum, vestesque pretiosas accepisse, quomodo eam non repudiabo? Et paulò post de quodam ex eorum numero qui confesores apud ipsos habentur, hæc dicit. Præterea Themison speciosa ava-

ρεσκαυδ'εκατον ηδη πετετο ετος διπο της
ξιμιλλης τελουτης. εδω μιν δη τοσαυτα
τοι σωθεις αυτη δεδηλωμενη. Μιλτιαδης
αλλας ημιν τ'ιδίας πει τα θεια λογια
δης μνημας καταλελοιπεν, εν τεισιν
λινωας σωεταξε λογοις, και τοις περ
δαιεις εκατερα ιδιως υποθεσει εν δυσιν
τηςσας συζημασιν επ' η και προς τας
μικας αρχοντας, υπερης μετηι φιλοσοφια
πεποιηται λοπολογια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ.

Οσα και Απολλωνιου τες κατα Φρυγας αποληξει
τινων εμνημαενων.

Tης η κατα Φρυγας καλεμενης
σεως, και Απολλωνιου εκκλησιαστικου
συγραφευς, ακμαζουσης εισεπιτοτε της
Φρυγιας ελεγχον ενσησάμενη, ιδιον
αυτων πεποιηται συζημα. τας μιν
εθμενας αυτων προφητειας υποθεσει
και λεξιν ευθυτων. τον η βιον τω της αιρεσεως
δεχηγων ο ποιος πες γεγρονε διελεγχων. αυτη
ηρημασιν πει ε Μοντανε ταυτα λεγον
και. αλλα τις ειν εδω ο προσφαλιος
καλιος. τα εργα αυτη η διδασκαλια
νυσιν ετος ειν ο διδαξας λυσεις γαμου
σειας νομοθετησας ο Πεπεζανη Τυμιου
ρησαλημ ονομασας (πολιεις η ειν αυτων
κειρι της Φρυγιας) τες παινα χοθεν εν
ναλαγειν εβελων ο προκληθεας χερματων
τασησας. ο επ' ονοματι προσφορων, την ο
ληψιαν επλεχων μενος, ο σαλαεμα χερματων
τοις κηρητησιν αυτη τον λογον, ινα δια τ
σεμαργιας η διδασκαλια τε λογον κηρη
νησιν και ταυτα μεν πει ε Μοντανε και πε
προφητιδων η αυτη υποκαταβαεις ετα
φει. δειννυμει ου αυτας πρωτας τας
φηπιδας ταυτας, αφ' ε η πνευματος ε
θησαν, τες ανδρας καταλιπεσας. πως ου
ψευδονο Πεισκαν παρθενον διακαλι
ειτ επλεφει λεγων. δοκει σοι πασα
κωλυειν προσφητην λαμβανεν δωρα και
τα; οταν ου ιδω την προσφητην ειληφει
χρυσον και αργυρον και πολυελεεις εδωητας
αυτην μη παραιησομαι; αυθις η υποκα
βαεις πει λινωας τω και αυτες ομολογητων
τα φησιν ετι η και Θεμισων ο την αυτη

COMMODUS.

πιστον πλεονεξίαν ημφισμένος, ο μη βασά-
 σασ της ομολογιας το σημεϊον, αλλα πληθει
 κρημάτων δυοθήμενος τα δεσμα. δεον επι
 τετω ταπεινοφρονην, ως μαρτυς καυχώμε-
 νος, ετόλμησε μιμήμενος τον Αποστολον, κα-
 θολικόν πνα σωλαζάμενος επιπολην. και η-
 χείν μεν τες αμεινον αυτη πεπισευκότας. συ-
 νατωνι ζεαδχ ο τοις τ κενοφωνας λογοις, βλασ-
 φημησαι ηεις τον κύριον η τες Αποστολους, η
 τλω αγίαν εκκλησιαν. και πειτέζων η αυθις
 τρη και αυτες τελεμηρδών ως δη μαρτύρων,
 ετω γεράφει, να η μη περι πλειόνων λέγωμεν,
 η περ φήτης ημιν ειπάτω τα κη Αλέξανδρον
 τον λέγοντα εαυτον μαετυρα. ο σωεσιάται
 ο περ σικωεσι και αυτω πολλοι ε τας λη-
 σεϊας και τα αλλα τολμήματα εφ οϊς κεκο-
 λασαμ, εχ ημας δεϊ λέγειν, αλλα ο οπι οδο-
 μθη εχει, πς ουι πνι χαριζεται τα αμαρτή-
 ματα; πότερον ο περ φήτης τας λησεϊας τα
 μαρτυρι, η ο μαρτυς τα περ φήτη τας πλεονε-
 σεϊας; ειρηκόθη γδ τε Κυρις, μη κτήσηδε
 χρυσον μη τε αργυρον μητε δυο χιτωνας,
 ετοι παν τενατιον, πεπλημεληκασι περι
 τας τετων τρη απηγορδουρδών κτήσεις. δεϊ
 ξομεν γδ τες λεγομινες παρ αυτοις περ
 φητας η μαετυρας, μη μονον περα πλεσιών,
 αλλα η περα πτωχών και ορφανών και χηρών
 κερμαπιζομινες, και ει πεποίθησι εχρσιν εν
 τετω, σήτωσαν και διοσεσάτωσαν επι τε-
 τοις, να εαν ελεγχθώσι, και τε λοιπε παν-
 σωλια πλημεληντες. δεϊ γδ τες καρτες
 δοκιμάζεαδ τε περ φήτης δυο γδ τε καεπε
 το δενδρον γνωσκέαι. να δε τοις βελομέ-
 νοις τα κη Αλέξανδρον η γνωεμα. κηκε-
 ται υπο Αιμιλις φρονης ανδυπατε εν
 Εφεσω, ε δια το ονομα, αλλα δι ας ε-
 τόλμησε λησεϊας, ων ηδη περα βατης. ει-
 τα επι λευσαμρηθη τω ονομαη τε Κυρις,
 δυποεληται πλανησας τες εκει πισας. η
 η ιδία παρηκία αυτον οθεν λιω σκχ εδεξα-
 το, δια το ειναι αυτον λησην και οι θελον-
 τες μαθειν τα και αυτον, εχρσι το της Α-
 σιας δημόσιον δεχεϊον. ον ο περ φήτης συ-
 νόντα πολλοις ετεσιν αγνοει. τετον ελεγχον-
 τες ημεις, δι αυτη και την υπισασιν δεξε-
 λειχομιν τε περ φήτου. το ομοιον επι πολ-
 λών διωάμεθα δυποδείξαι. και ει θαρ-

A ritia obvelatus, qui confessionis signum
 non pertulit, sed magna pecuniæ vi ero-
 gatâ vincula abiecit: cum ob eam cau-
 sam modestius deinceps ac submissius
 agere deberet, tanquam martyr sese ef-
 ferens, ausus est exemplo Apostoli con-
 scriptâ epistolâ Catholicâ, eos quidem
 qui fidiiores ipso exstiterant, institue-
 re; novæ autem doctrinæ patrocinari:
 ac postremò in Dominum, in Aposto-
 los, & in sacrosanctam Ecclesiam impiè
 loqui. Rursus de alio quodam ex nu-
 mero eorum quos illi tanquam marty-
 res venerantur, ita scribit: Sed ne de
 pluribus loquamur, respondeat nobis
 prophetisâ de Alexandro qui se marty-
 rem prædicat: quocum ipsa conviva-
 tur; qui adoratur etiam ipse à multis.
 Cujus latrocinia & reliqua facinora pro
 quibus poenas dedit, nihil opus est nos
 dicere, præsertim cum in tabulario con-
 tineantur. Uter igitur illorum alteri
 peccata condonat? an prophetes mar-
 tyri latrocinia: an martyr prophetæ ava-
 ritiam? Cùm enim Dominus præcepe-
 rit: nolite possidere aurum neque ar-
 gentum, neque duas tunicas: isti contra
 in rerum vetitarum possessione gravi-
 ter deliquerunt. Qui enim ab ipsis pro-
 phetæ & martyres dicuntur, eos non so-
 lum à divitibus, sed etiam à mendicis,
 pupillis & viduis pecunias corrogare
 demonstrabimus. Quod si hac in par-
 te confidunt innocentie suæ, sistant se,
 & de his nobiscum disceptent: ut si
 quidem convicti fuerint, saltem in po-
 steriorum delinquere desinant. Actus
 enim prophetæ, tanquam fructus exa-
 minandi sunt. Ex fructibus quippe ar-
 bor cognoscitur. Quod verò ad Ale-
 xandrum pertinet, ut veritas omnibus
 nosse cupientibus innotescat, judica-
 tus est Ephesi ab Emilio Frontino Af-
 ricæ Proconsule, non ob nomen Chri-
 sti, sed ob ea quæ perpetraverat latro-
 cinia, cùm jam defertor fidei esset.
 Deinde verò ementitus nomen Chri-
 sti, dimissus est cùm urbis illius fideles
 fefellisset. Ecclesia verò ejus loci un-
 de erat oriundus, ipsum non recepit,
 eò quòd latrocinia exerceret. Si qui
 verò totum illius negotium scire desi-
 derant, præsto est publicum Asiæ ta-
 bularium. Et tamen Propheta illum
 ignorare se fingit, quocum plures an-
 nos simul vixit. Hunc nos convincen-
 do, per ipsum etiam prophetæ convin-
 cimus fallitatem. Idem in aliis com-
 pluribus possumus ostendere. Quòd

fi fiduciam sui habent, subeant axamen. Rurfus in alio ejusdem operis loco, de Prophetis quos tantopere jactant, hæc subjungit: Si negant prophetas suos munera accepisse, hoc igitur fateantur, non esse illos prophetas, si munera accepisse convicti sint. Ac tùm demùm sexcenta ejus rei documenta ac testimonia proferemus. Necessè porrò est ut omnes propheta fructus atque actus probentur. Dic mihi, tingitne capillos propheta? an sibi oculos limet? an studet ornari? propheta ne tabula ludit & tesseleris? an pecuniam locat scenori? ingenuè fateantur ac respondeant utrùm hæc agere liceat, an secus. Ego verò hæc apud ipsos acta esse convincam. Ceterùm hic ipse Apollonius in eodem libro testatur, tunc cum hæc scriberet, annum quadragesimum fuisse, ex quo Montanus adulterinam illam prophetiam commentus fuerat. Addit præterea Zoticum illum cujus à priore Scriptore facta est mentio, cum jam Maximilla Pepuzis se prophetare simularet, supervenientem Dæmonium quo illa agitabatur, coarguere instituisse: verùm ab aliis qui idem cum illa sentiebant, esse cohibitum. Meminit etiam cujusdam Thraseæ qui circa hæc tempora martyr fuit. Ad hæc tanquam ex veterum traditione hæc refert, Dominum Apostolis suis præcepisse, ne intra duodecim annos Hierosolymis excederent. Utitur quoque testimoniis ex Joannis Revelatione depromptis: mortuumque ephesi ab eodem Joanne per divinam potentiam suscitatum esse narrat. Multa denique alia scribit, quibus perniciosissimum illum errorem abundè & luculentissime confutavit. Hæc Apollonius.

A
 ῥέσιν, ὑπομεινάτωσαν τὸν ἐλεγχόν. πάλιν αὖ ἐν ἑτέρῳ τόπῳ τὸ συζητήματα. ὡς ὦν αὐχέσι Προφητῶν, ἀπλέγει ταῦτα. ἡ δὲ γνώμη δῶρα τὰς προφήτας αὐτῶν εἶναι φέροι. τὸ τοιοῦτον ὁμολογησάτωσαν, ὅτι ἐὰν εἰς χθῶσιν εἰληφότες, ἐκ εἰσὶ προφήται. καὶ μείας δόξο εἰς τῶν ᾠδῶν ἡσούμην. αὐτῶν καὶ ὁ ἐπὶ πάσης καρπὸς δοκιμασῶν προφήτης. προφήτης, εἰπέ μοι, βασιλεῦς προφήτης εἰσὶ εἰς; προφήτης φιλοσοφῶν; προφήτης ταβλας καὶ κύβοις παύσῃ; προφήτης δανείζει; ταῦτα ὁμολογησάτωσαν πότερον ἔξεσιν ἢ μὴ ἐγὼ ὅτι γέροντες παρ' αὐτοῖς δεῖξω. ὁ δὲ αὐτὸς εἶπεν Ἀπολλωνίου κατὰ τὸ αὐτὸ συζητήματα ἰσορεῖ, ὡς ἀρα τὸ σαρακοσθὲν ἐτύχανεν ἐπὶ τῆς συζητήματα αὐτῆς γραφῆς, ὅτι ἐπὶ τῆς προσηγορίας αὐτῆς προφητείας ὁ Μοντανὸς ἐπιχειρήσας καὶ πάλιν φησιν, ὡς ἀρα Ζωλικὸς ἐκαὶ ὁ περὶ τῆς συζητήματα ἐμνημόνευσεν, ἐν Πεπερῶν προφήτευσεν ἡδὴ προσηγορίας τῆς Μαξιμίνης Ἰσραήλ, διελέγεσθαι τὸ ἐνεργεῖν ἐν αὐτῷ πνεύματι πεπειράσαι ἐκλωθε γερμῶν καὶ τὰ ἐκείνης φρονέων καὶ θρασεῖα δὲ ἰσως τότε μαρτυρῶν μνημονεύει ἐπὶ ὅτι ὡς ἐκ δόσεως τὸν σωτήρα φησὶ προσελαχῆσαι ταῦτα Ἀποστόλοις, ἐπὶ δώδεκα ἔτη μὴ ἐλθῆναι τὴν Γερουσίαν καὶ χερσὶ καὶ μαρτυρίας δὲ τὸ Ἰωάννη δόξα καὶ ψευδῶν καὶ νεκρῶν δυνάμει θεῖα πρὸς αὐτὸ Ἰωάννη ἐν τῇ ἐπιστολῇ γηγεῖσθαι ἰσορεῖ καὶ ἄλλα ἵνα φησὶ, διὰ ἰκανῶς τῆς προσηγορίας αἰρέσεως πηρὸς αὐτὸν διηύθυνε τὴν πλάνην. ταῦτα καὶ Ἀπολλωνίου.

CAPIUT XIX.

Serapionis sententia de Cataphrygarum hæresi.

Huc refer Niceph. c. 27. l. 4.

A
 Pollinaris autem Scriptorum adversus supradictam hæresim mentionem facit Serapio, qui circa hæc tempora Antiochenæ ecclesiæ episcopus post Maximinum fuisse dicitur. Nam in epistola quam ad Caricum & Ponticum scripsit, eandem refellens hæresim Apollinarem nominat his verbis: Atque ut sciatis, inquit, qualiter universa quæ in terris est fraternitas, operationem illam simulate factionis, quæ nova prophetia nominatur, averfata atque abominata est,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ.

Serapionis ἐπιστολὴ τῆς ἑφρυζῶν αἰρέσεως.

T
 Ὡς ἡ Ἀπολλινὰ κατὰ τῆς δηλωθείσης αἰρέσεως μνήμην πεποιήσαι Σαραπίων ἐν ἐπιτολῶν δηλωθειῶν χρόνων μὲν Μαξιμίνου ἐπίσκοπον τῆς Ἀντιοχείων ἐκκλησίας κατὰ τὸν λόγον ἡρώδης. μνησθῆναι ὅτι αὐτὸς ἐν ἰδία ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Καρικὸν καὶ Ποινικόν. ἐν ἧ δυνάμει καὶ αὐτὸς ἴν' αὐτὴν αἰρέσιν, ἐπέλεγε ταῦτα ὅπως ὅτι τὸ τοιοῦτον ὅτι τὸ ψευδὲς ταύτης αἰρέσεως τῆς ἐπικαλεσμένης νέας προφητείας, ἐκ δὲ λυκαίαν ἢ ἐνεργεῖα ᾠδῶν πάσῃ τῇ ἐν κόσμῳ